

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 760

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

25 abril 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

La posta de la democràcia?

La democràcia, com a sistema polític, desapareix d'entre nosaltres. Els seus engranatges complicats, a base de grans assemblees, on tot s'ha de discutir, són incompatibles amb l'eficàcia que avui es reclama en els serveis públics dels Estats moderns. I únicament els països amb una tradició llarguíssima, una educació popular més ferma, o una història que deixa al marge certes institucions fonamentals, mai no discutides per la política (com passa a Anglaterra, amb la Corona, l'Almirallat i la Policia), es poden salvar de la crisi del sistema. Itàlia, Àustria, Alemanya, Portugal, etc., han acabat amb la democràcia. França parla sovint de reforma d'Estat, esperant el resultat de les eleccions pròximes, que han d'ésser transcendents en aquest punt; i àdhuc entre nosaltres el mateix cap del Govern ha dit que cal reformar certes bases fonamentals del funcionament del Parlament per a deixar un major marge de govern al Poder executiu.

A nosaltres no ens entusiasma la democràcia d'avui, inorgànica, individualista i inoperant; i ens entusiasma menys encara a casa nostra, on només ha pogut subsistir gràcies al seu falsejament per conducte del caciquisme i del diputat intrús, en temps passats, o per mitjà d'una llei electoral que, com la vigent del 1931 ençà, té de tot, menys d'esperit democràtic. Però tampoc no ens satisfan els règims totalitaris, que, fins ara, i salvant quiscuna excepció, han polaritzat en un estatisme absurd, que ha negat a l'Església i als ciutadans catòlics — per no parlar més que de nosaltres — els drets més elementals del viure social. Reconeixem que ens trobem en un tombant de la història que potser fa necessàries les concentracions d'autoritat en poques mans, per tal de sostenir els principis fonamentals d'una civilització en crisi, i que potser, en aquest

sentit, són indispensables certs estats de transició. Però no podem acceptar els mateixos com a situacions definitives ni ideals en el viure dels pobles.

On han de concretar-se, doncs, aquests ideals de règim polític? Ho hem repetint sovint; hi ha una forma de govern del poble no assajada encara en els temps moderns, i que sens dubte ha de reunir l'eficàcia i la llibertat en germanívola abraçada; i és la forma de la democràcia cristiana orgànica, que no té res a veure amb les democràcies filles de la Revolució, destructora precisament dels valors socials cristians. En aquesta forma de democràcia s'agermanen el nombre amb la qualitat; es dona el veritable valor a la legítima representació popular, però damunt la base de valors ètics i socials, els únics que poden convertir, segons la doctrina de Sant Tomàs, en viable una forma de govern del poble pel mateix poble.

Fa molts anys que un tractadista polític cristià emprà aquella fórmula de «mil vots d'altres tants ignorants no valdrien mai el vot d'un savi». I si substituïm el mot savi pel mot home cristià i assenyat, de contingut moral, haurem resolt el problema de damnar la democràcia actual i haurem trobat la manera de substituir-la per una democràcia orgànica, filla del veritable esperit i dels interessos naturals del poble.

Som molt lluny encara d'aquest ideal; és imprescindible, abans, que una educació perfeccionadora, normal, sigui donada als infants i al poble. Tinguem en compte, però, que amb els sistemes democràtics d'ara, de trencament de tota disciplina, de fallida del principi d'autoritat, de remoció d'aigües brutes i fangoses, no arribarem mai a la preparació del poble per a la democràcia cristiana, única democràcia legítima i l'única a què podem acostar-nos els ciutadans catòlics.

El bon pastor⁽¹⁾

PER JAUME RAVENTÓS

Hi ha pastors i pastors. Una cosa és un pastor llogat, i una altra cosa és un pastor que les ovelles són seves. Jo no vull dir que de pastors llogats no n'hi hagi de bons; però del que només n'es pel sou, malfieu's-en.

Tal n'hi ha d'aquests pastors llogats que quan les ovelles belen de gana, les vol fer callar amb crits estridents, en compte d'atipar-les de farina, perquè la meitat d'aquesta se l'ha venuda clandestinament al bon marxant. I ja no parlem de les pastures; que per mandra de portar-les a l'obaga, on hi ha herba tendra, com que és lluny, les porta a l'ermit de davant de casa, on els animalons només troben gatoes amb punxes, que hi deixen agafada la llana, i margall sec que no se'l poden empassar, i no les porta pas mai a abeurar a l'aigua corrent sanitàosa de la riera, sinó a la bassa d'aigua fangosa de sota el comellar. Quan passa que una ovella es trenca una cama si vol saltar un marge, creureu que és capaç de portar-la a coll fins a la cleda? Més aviat l'acaba de matar, i se la menja, i quan l'amo li passa comptes, la dona com si se l'hagués menjada el llop. Oh! I quan surt el llop i les ovelles s'arremolinen al voltant seu i el gos d'atura lladra furiosament i no gosa investir la fera, que té més força que ell; aquell mal pastor es diu ell mateix en beu baixa: «Jo, amb el llop, no m'hi barallo si no és per defensar la meua pell», i s'ajeu a terra, i el llop fa de les seves i s'emporta la primera que pot agafar i se la va a menjar al rieral, i com que la mala bèstia ja té la mida presa al mal pastor, sovint està a l'aguait, i fa un àpat de festa major cada setmana, si més no. Ell, el mal pastor, prou va ben tip i ben descansat; però les pobres ovelles que han tingut la mala sort de caure sota el seu gaiato van brutes i estan secardines, i quan les xollen no ensenyen sinó ossos i misèria.

Ara, quan el pastor és l'amo del ramat, prou hi posa un altre interès. Estima les ovelles com seves que són, i, per no espantar-les, agafa un to de veu que s'acorda amb el belar del ramat; que si de fora estant del corral sentiu l'un i l'altre, gairebé no distingiu entre les dues veus cap mena de diferència. I veureu que les coneix d'una a una, i a cada una li ha donat el seu nom, i també les ovelles coneixen el pastor, i encara no li senten la veu, totes callen, perquè saben que els donava coses bones. I fins i

tot per les més manyagues porta un grapatet de favons a la butxaca, perquè li agrada que elles confiadament la furguin fins a trobar el requisit. I no té mandra, el bon pastor, i sap on és l'herba tendra, i sap tots els noms de les herbes dolentes que fan mal, i porta el ramat a pasturar cada temps al seu lloc; i quan passa pel costat de la bassa bruta, avisa el gos d'atura que no hi deixi atansar a beure cap de les bestioles, que ja trobaran beguda més fresca i més sana al torrent que salta penyes avall. I les seves espatlles són ben conegudes de tots els xais del ramat, perquè un dia o altre totes hi han fet a coll-i-be un tros de jornada. I el llop? També el llop el coneix d'una hora lluny, el bon pastor, i no s'hi acosta pas per afamat que vagi, perquè sap prou bé que qualsevol provatura que fes li costaria cara.

Si aquest digué de si mateix: «Jo sóc un bon pastor», algú el podria desmentir? Ai! Sí, que se'l pot desmentir. No diré pas que sigui allò que es diu un mal pastor. Té bona cura del ramat; prou... prou...; però arriba un dia que el ramat ha acabat la creixença, i entre la pell i la carn ja no ha de posar més greix, i se'l mira amb goig, compta les ovelles d'una a una, les amanyaga, i no diré que no ho faci amb recança; però acaba per vendre-les a l'escorxador, i si una mica de disgust li ha causat el desfer-se d'aquelles estimades bestioles, le n'aconso- len les unces que n'ha cobrat, que són encara més ben amades.

Un millor pastor hi ha hagut encara: És un cas únic. Un pastor que no ha tingut les ovelles per negoci seu, perquè és ric, i no ha de menester negocis. No ha cercat guany portant les ovelles a l'escorxador, sinó que és ell qui s'ha fet com anyell mansuet que ha estat portat a l'escorxador per salvar la vida de les ovelles. Mai no s'havia sentit a dir cosa com aquesta. És va afillar les ovelles, i com a filletes les va mantenir, i quan la justícia reclamava la vida d'elles, ell va satisfer la justícia amb la vida pròpia, i la glòria que es va guanyar amb tal sacrifici, ben seva i exclusivament seva, la comparteix amb les ovelles que, per ell, s'han guanyat una vida i una felicitat eternes.

I encara més. Ha donat la seva vida per les ovelles de la seva cleda i per les que no ho són, i es dol de les que no són de la seva cleda i les vol i les crida i diu que aquestes són també seves i que ell aspira a ésser com un pastor únic i universal i anuncia un dia en què es tindrà per felix quan no hi haurà al món sinó un sol ramat i un sol pastor.

Oh bon Jesús! Vós sí que podeu dir, sense que ningú hi pugui posar un però: «Jo sóc el bon pastor». No un pastor dels bons, sinó l'únic bon pastor, el model de tots els pastors d'ànimes que vulguin ésser bons pastors.

(1) Jo. 10, 11-96.

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

L'altre principi

PER R. RUCABADO

«No hi ha més que dos principis en lluita; per una part, els sostenidors del privilegi i del sistema capitalista...; per altra, el concepte socialista de la producció i de la distribució dels productes». Aquest aforisme del carnet del Sindicat Únic del 1918 m'ha vingut a la memòria en llegir el breu, però substancials discurs, que el diputat sindicalista per Madrid don Àngel Pestaña va pronunciar el dijous dia 15, a les Corts, després de la interpellació del senyor Calvo Sotelo sobre els fets gravíssims esdevinguts en molts llocs d'Espanya, a partir del 16 de febrer. Molts seran els sorpresos d'aquesta associació d'idees, i sense dubte el propi don Àngel Pestaña (cal subratllar aquest *don*, que figura al peu del retrat de l'autor del també suculent llibre *Lo que aprendí en la vida*) seria, de moment, el primer sorprès. L'antic camarada Àngel Pestaña, que fou, fa disset anys, l'encarnació de l'anarquisme purità i antipolític, en la seva fase més radical i d'eficàcia més terrible, esdevingut cap de partit i parlamentari, segurament no rebria amb ull amable la resurrecció d'un antic text seu, en el qual el radicalisme sindicalista es manifesta amb tota la puixança doctrinal. Però aquella doctrina del 1918, que destil·lava materialisme històric el més pur i concentrat, avui continua sustentada per la fecunda escola que el camarada Pestaña va deixar darrera seu, i que prossegueix la seva obra, encara que don Àngel, excomunicat pels seus, passat a una fracció moderada, la «dels Trenta», esdevingut herètic i cismàtic de l'organització que ell, ell mateix, va crear, i que passarà a la història com a filla autèntica seva, fastiguejat del terrorisme sindical («harto el diablo de carne, se hizo fraile»), hagi comès la descèrpi màxima fustigada per Georges Sorel, i mereixi tots els epítets despectius que el teoritzador del sindicalisme revolucionari llençava contra el parlamentarisme.

Sigui'm permès retallar, tot sencer, el resum del breu i convincent discurs, copiant-lo d'un diari de Madrid: «El señor Pestaña, sindicalista, dice que cuando era niño leía a su padre en los periódicos noticias de que en algún pueblo se habían producido disturbios y las masas habían quemado las casetas de consumos y la iglesia. Dice que los españoles

han odiado siempre profundamente dos cosas, las casetas de consumos y las iglesias. Pero no puede hacerse responsables a las masas de haber quemado obras de arte, cuya existencia ignoran. Ellos iban contra su enemigo secular: el cura y el fraile.»

És útil, abans d'introduir-nos al comentari, aclarir que el pare d'Àngel Pestaña era analfabet, segons el seu fill explica en el llibre autobiogràfic. «Mi padre era analfabeto en absoluto, pues no sabía leer ni escribir». Coneixia, però, el maneig del revòlver, perquè un dia, també ho explica el seu fill, va esperar a la sortida d'un bosc l'enginyer amb el qual havia disputat per raons d'una contracta, i li engegà tres trets amb aquella arma. Tal volta no és aquí extemporani esmentar que la mare de l'ex-leader sindicalista abandonà el seu marit i el seu fill quan aquest era molt petit i fugí amb un dispeser. «No sé si era buena o mala. No tengo de ella la menor noción». Així en parla el seu fill; una història de misèria moral i material. Ve't aquí, diran molts, un document probatori de com la misèria engendra les idees revolucionàries. Jo diria més aviat: la manca de moral i de religió, manifestada en les males idees (crim premeditat) del pare i en la mala conducta de la mare, fomenta la misèria, i la misèria augmenta el potencial de la irreligió, que fou la primera arrel d'aquell arbre genealògic.

No hi ha més que dos principis en lluita, escriu Àngel Pestaña en 1918, en aquell tristament cèlebre carnet confederal, que tots els obrers de Catalunya hagueren de prendre sota amenaça de pena de mort, en aquells anys tènrics de la primera abrivada sindicalista, 1918 a 1920. El carnet confederal no porta signatura; però lògicament i amb tota versemblança hem d'atribuir-lo al qui era verb màxim, cabdill i filòsof de l'anarcosindicalisme, realitzador de la nova forma inspirada per l'anarcosindicalisme francès, esbossada i propagada aquí per Ferrer Guàrdia i Anselm Lorenzo, la novetat de terrilíssima eficàcia revolucionària: l'anarquisme organitzat en sindicats. No hi ha més que dos principis en lluita: el sistema capitalista a un costat; a l'altre costat, els productors. «Allà on hi ha un productor, hi ha un germà teu; associa-t'hi», anava instruint. «Exigeix el carnet confederal per tot arreu on vagis». «No permetis que ningú es posi a treballar sense la contrasenya sindical» (és a dir, sense el carnet, i el segell de cotització posat al dia). «Treballador, tu has d'estar sindicat; sindicat, tu has d'estar confederat... Solament així seràs consi-

Casa centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

Aiguanaf (d'azahar) i totes les altres aigües florals, aigües de colònia, violeta, quina (de riquíssims perfums). Essències i extractes de flors, plantes, fruites, etc.

LOCIO DE PLANTES DEL BOSC
(Fortificant vegetal del cabell)

Despatx central:
Rambla d'Estudis 12
BARCELONA

REBUDES NOVETATS

Balsells

SASTRE

Plaça Urquinaona, 4
Telèfon 24954

derat membre de la família obrera» (1). Aquesta doctrina d'exclusivisme absolut fou el dogma que el fundador del Sindicat Únic defensà aferrissadament. Tota la sociologia respatllava i resguardava el radicalisme furient d'aquella unitat. La unió fa la força. El qui trenca la unió obrera és traïdor al proletariat. Això deia Àngel Pestaña i la seva escola. Això chorejaven els sociòlegs, tot donant ales i més ales al terrible fanatisme sindical, que, per a mantenir aquesta unitat, sacrificava sense misericòrdia les vides dels obrers que l'instint, les idees, o la necessitat, obligaven a refusar la sindicació o defugir la vaga. «Proletaris del món sencer, uniu-vos», cridava, darrera dels llibres i dels horitzons i darrera de totes tres escoles revolucionàries i darrera de les tres Internacionals, la veu barbuda de Carles Marx. No hi ha més que dues posicions: la del privilegi capitalista, i la del proletariat esclavitzat! Aquest evangeli materialista, anava fent caure a cents, i ha arribat a fer caure a mils, els obrers que, essent obrers per condició material, no s'arribaven a convèncer que havien de mutilar la seva ànima lliure i la seva consciència, per a ingressar vulguis no vulguis en el servei obligatori d'una organització sindical aliena a la seva voluntat i al seu esperit.

No hi havia més que dos principis en lluita, i, per tant, a cada treballador hom li ensenyava que no hi havia per ell més enemic que el burgès, i que el burgès era enemic seu natural i biològic, gairebé com certes espècies zoològiques són enemigues entre si. Per aquest dogmatisme simplicíssim i implacable, el treballador refractari era tractat com a veritable desertor (recordeu, lectors, les antigues polèmiques), era com el qui realment traeix la seva pàtria en temps de guerra. Però ara surt Àngel Pestaña, el mateix que va escriure allò, el mateix que va predicar allò, el mateix que va imposar aquell terrible radicalisme, posant tots els obrers en el dilema tràgic d'ingressar en el sindicat únic o d'ésser declarats esquirols, i atraient-se la sentència que el propi Pestaña va dictar en promulgar el dret de «pegar garrotades als esquirols» (2), garrotades que, en la pràctica eren *bales*, perquè tots sabem que els sindicalistes no gastaven ni gasten garrots, sinó pistoles automàtiques les més perfeccionades; ara surt i parla, com de cosa sabuda, inveterada, de «l'odi secular del poble a les esglésies, als capellans i als frares». Així, doncs, no és veritat que l'únic front de lluita sigui l'econòmic; no és veritat que els treballadors estiguin situats davant d'un dilema categòric i absolut que no admet més que dos principis contraposats!

És a dir, que hi ha un altre principi en lluita, que no és certament econòmic ni material! És a dir, que hi ha un altre enemic secular del poble i de les masses, enemic que no són els capitalistes ni els burgesos, sinó els capellans i els frares! Per què no ho deia, això, el carnet confederal del 1918? Per què no deia que els productors s'havien de trobar enfront, no solament dels capitalistes, sinó també dels frares i els capellans? Pestaña això ho sabia, perquè ho va aprendre de jove, quan llegia els diaris al seu pare analfabet. Per què, doncs, mentia en redactar el carnet confederal, en dir que no hi havia

més que dos principis en lluita, i en derivar d'aquest dualisme dogmàtic tot el sistema sindicalista coronat amb aquell inexorable codi de sancions? Com hauria estat de clara la situació, si l'organització sindicalista hagués presentat explícita i francament tots els fronts de lluita, escrivint en la divisa sindical, al costat del front anticapitalista, el front antireligiós!

Ben cert, però, que la posició de Pestaña no és pas a mi a qui podrà sorprendre. Anys fa que la conec i anys fa que l'hem combatuda. Àngel Pestaña és, malgrat el seu accent fred i caut, el legítim hereu i executor de l'obra negra de Ferrer Guàrdia i Anselm Lorenzo. Pesa i pesarà damunt del seu nom, malgrat el seu aburgesament parlamentari, una responsabilitat la més feixuga. L'última generació, la que no ha viscut els anys terribles del 1919 i el 1920, coneix sols el Pestaña descolorit, i trànsfuga, signatari del Manifest dels Trenta, i desbancat pels seus propis successors, per la F. A. I., pels Ascaso, Durruti i Garcia Oliver, que són els deixebles i seguidors de l'escola terrorista, l'íntegra culpa de la qual gravita sobre el cap i el nom d'Àngel Pestaña. En el seu llibre recent *Lo que aprendí en la vida* (1), al mateix temps que confessa, pel pes mateix del delictes, els fets i la seva aproximació personal als seus autors, advera, vulgui no vulgui, la seva complicitat, que s'identifica amb la direcció organitzadora. La gent jove d'ara no pot saber el terror que el nom mateix de Pestaña produïa en pronunciar-lo. Les consonants i les vocals de les tres síl·labes que formen aquell cognom, talment petaven com una «Star» o una «Browning». Així com el nom de Ferrer Guàrdia anirà per sempre més unit al record de la bomba del carrer Major de Madrid i als incendis i sacrilegis de la Setmana Tràgica de Barcelona, el nom d'Àngel Pestaña ha d'anar per sempre més unit als atemptats personals del 1918 al 1923, als atemptats sistemàtics que responien als fins de l'organització sindical de la qual ell era el leader reconegut.

L'actitud d'Àngel Pestaña al front del Sindicat Únic i de *Solidaridad Obrera*, el seu òrgan, era d'irreligió i antireligió absoluta. Sota la seva direcció el portantveu sindical fou sempre anticlerical i anticristià aferrissat. Com a cap propagador de l'anarquisme, la seva sembrada ha estat terrible, i radicant ell a Barcelona, comparteix, amb els caps socialistes de Madrid, la trista glòria d'haver educat en revolució les masses de treballadors de tota Espanya. D'aquella terrible sembrada ara se'n cullen les esgarrioses messes; d'aquelles plantades ara se'n recullen els amarguissims fruits.

La juxtaposició del discurs de Pestaña ensenyant el seu anticlericalisme i antireligió, com a cosa ja vella i sabuda, com actitud natural inveterada i espontània en el poble contra l'Església, posat mentalment en paral·lel amb el dogmatisme materialista que ha estat l'aglutinant forçat del sindicalisme, forma l'esquema que demostra la mentida essencial del sindicalisme, la falsedat que vertebrava i estructura el materialisme històric i les seves organitzacions típiques. Després d'haver precipitat i forçat les masses a l'organització de lluita contra el capitalisme, contra la tirania i les injustícies burgeses, surt llavors el postulat de la irreligió. La tàctica revolucionària es desenrotlla en dos temps. Primer,

(1) V. el text íntegre del carnet del Sindicat Únic en el meu llibre *Angoixes socials* (1923), pàg. 170.

(2) Conferència d'Àngel Pestaña, a Madrid, el 4 octubre del 1919 (v. el nostre article *Àngel Pestaña, pedagog*, a *CATALUNYA SOCIAL*, número 489, 8 novembre del 1930).

(1) M. Aguilar, editor, Madrid (1934).

hom imposa, amb disciplina duríssima, l'organització dels obrers en una sola unitat a base econòmica, el sindicat, filla de la rigorosa dialèctica materialista. Després, hom llença contra la religió aquesta massa organitzada, hom dóna per caducat el fet lliure de la consciència, aboleix la voluntat, aplanar i nega l'esperit dels homes lliures, que són els obrers, i liquida, de fet, la llibertat. En el primer temps, hom diu: Ja se sap que tots els obrers s'han de sindicar i que han de formar en un sol sindicat. En el segon: Ja se sap que tots els obrers són enemics de la religió i dels capellans i dels frares. L'actitud parlamentària de Pestaña és aquesta: ja se sap que les masses cremen esglésies com qui crema barraques de burots.

Doncs, per què, l'anticlericalisme i la irreligió, que bateguen en la pràctica, no figuren en la lletra del carnet confederal? Per què no figuren explícitament en la literatura amb què hom recluta i imposa en nom de la classe l'adhesió obligatòria de tots els obrers de cada ofici al sindicat que es cuida prou bé de dir-se Únic, que no admet concurrents? Per què no s'anomena Confederació anticlerical de treballadors, o Confederació anarquista de treballadors, o Confederació antireligiosa, anticristiana de treballadors, sinó Confederació Nacional del Treball?

Cal veure, en aquests termes neutres i generals que empren les organitzacions sindicals, una insinceritat, una hipocresia, una traïció. «Associació Internacional dels Treballadors». Primera denominació, i primera mentida. Era l'associació dels treballadors revolucionaris i comunistes. «Proletaris del món sencer, uni-vos», altra mentida. Invitació fingida i fallaciosa de Carles Marx, que no volia pas dir altra cosa que: uni-vos amb mi, uni-vos per a realitzar el programa del manifest comunista del 1848, programa antisocial, antifamiliar i antireligiós. «Unión General de Trabajadores» de Madrid, altra denominació insincera i deslleial. Vol dir unió socialista dels treballadors, que hom vol fer unir sols perquè són treballadors, però engrapats, manejats i dirigits per socialistes. «Confederació Nacional del Treball», associació forçada dels treballadors, als quals hom obliga a ingressar només perquè són treballadors, però que és una organització enquadrada, dirigida i creada per anarquistes.

Altres vegades hem retret textos de Lenin ben explícits respecte a la tàctica marxista, i a l'organització de classe, és a dir, atenent a la condició econòmica, com a etapa prèvia per a l'acció antireligiosa i ateïsta. Primer, hom fa entrar els xais en el tancat, i després hom els marca amb el senyall vermell del mal pastor. Ens surt al pas un text publicat fa pocs mesos per un diari, «Paraules de Lenin, escrites l'any 1915» (1), dos anys abans de la revolució russa, tàctica d'organització sindical co-

munista. El joc és el mateix. No parlar d'antireligió en fer la recluta, en procedir a l'organització. Aparentar neutralitat i àdhuc respectar, de portes enfora, la consciència dels obrers. Però estar convençut que el sol fet d'organitzar-los, de fer-los participar a la lluita social (i, sobretot, jo afegeixo, inspirant-me en altres escrits del mateix capitost, d'ensinistrar-los en la pràctica de les vagues), liquidarà aviat l'antiga consciència religiosa dels que en tinguessin.

«La unitat d'aquesta lluita realment revolucionària de la classe oprimida per a crear-se un paradís en la terra, ens és més necessària que la unitat de pensament dels proletaris sobre el paradís del cel». Fixeu-vos bé, lectors, la unitat de la lluita ens és més necessària que la unitat de pensament. És la dialèctica materialista històrica, en tota sa nuesa, i sobre ella està calcada la dialèctica anarcosindicalista. «Heu's aquí per què no proclamem ni hem de proclamar el nostre ateisme en el nostre programa. Heu's aquí per què no refusem ni hem de refusar l'accés d'aquells proletaris que conserven encara llurs vells prejudicis». Heu's aquí per què la irreligió no figura en el carnet confederal.

La continuació la trobem en altres autèntics textos de Lenin, del llibre *La religió*, que és el veritable evangeli modern de l'Anticrist. «La conquesta (antireligiosa) del proletariat es realitza principalment defensant els seus interessos econòmics i polítics quotidians». «La lluita de classes convertirà els obrers cristians a l'ateisme cent vegades més efectivament que qualsevol sermó ateïsta» (1). És a dir, resumint la tàctica: Primer, hom suposa que tot obrer necessàriament pertany al sindicat. Segon, hom suposa que tot sindicat necessàriament és ateïsta. En altres termes. Per sa condició econòmica, tot obrer ha de pertànyer al sindicat, a un sol sindicat. Un cop afiliat al sindicat, un cop enregimentat en l'organització de classe, un cop entrat en lluita de classe, ja no té (ni la tenia abans) voluntat pròpia, ja no té consciència pròpia. El sindicat li dóna la consciència feta. El sindicat és ateïsta i antireligiós. L'obrer no és ni pot ésser ni es concep que sigui sinó antireligiós, ateïsta, i, com ara diu Pestaña, enemic inveterat dels capellans i els frares.

* * *

No és aquesta l'hora, encara, de comentar els fets vandàlics, la llista tràgica dels quals, proporcionada pel senyor Calvo Sotelo, han publicat alguns diaris catòlics. Segurament no podríem formular el comentari, encara que volguéssim. El condol, el sentiment profundíssim del cor lacerat pels fets

(1) V. I. Lenin, *La religión*. Pequeña biblioteca leninista, número 5. Publicaciones Rdeya. Barcelona (adquirida a l'exposició soviètica de la plaça de Catalunya, setembre del 1934), pàg. 12, pàg. 29 i 30.

(1) *El Matí*, 29 gener 1936.

BIOSER

FORTIFICA

que fa cinc anys es produïren durant el mes de maig, i al conjunt dels quals donaren el nom de *Setmana Tràgica d'Espanya*, hauria d'ésser, ara, en proporció, moltíssim més trist i vehement. Ja arribarà l'hora de poder parlar-ne, i si no arriba, gens difícil no serà endevinar el nostre pensament ni descobrir el nostre sentiment al davant dels successos actuals, els quals, malgrat ésser de gravetat tan extrema, no són res al costat dels que hom pot témer, si es consumés el desig de les potestats infernals, que pugnen per entronitzar la dictadura socialista-comunista a Espanya, i les que pugnen per entronitzar la dictadura comunista-llibertària a Catalunya. Que Déu i la seva Mare Santíssima i els patrons d'Espanya, Catalunya i Barcelona no ho permetin!

Jo solament, avui, em proposava assenyalar, acusar i combatre, una vegada més, la dialèctica sindicalista revolucionària en la boca i en l'ànima d'Àngel Pestaña, que, en l'aplaudiment tranquil del crim, no fa més que demostrar que l'actitud de les masses promptes i propícies a aquest crim, era el veritable signi del moviment sindicalista sota pretext de les reivindicacions econòmiques. Situació paral·lela a la dels leaders socialistes que esgrimeixen la mateixa dialèctica des del camp de la seva pròpia organització. El nostre objecte és despullar l'esquema del procediment que d'una manera gairebé mecànica produeix l'apostasia de les masses. Apostasia que és forçada i gairebé diríem obligatòria per la força diabòlica del sofisma. Tant de bo pogués jo, amb l'ajuda de Déu, cooperar a trencar-lo. El qui l'aixafi, haurà prestat un servei immens a Déu, i als obrers, un servei immens a la civilització cristiana. La dialèctica materialista, organitzant les masses per la defensa sindical, les llença contra la religió i contra la civilització. Fixeu-vos en la infernal frase de Pestaña: «no puede hacerse responsable a las masas obreras de haber quemado obras de arte cuya EXISTENCIA IGNORABAN», paraules que contenen nogensmenys que el dret a la barbàrie; barbàrie deliberada, voluntària. Barbarie intencional, premeditada, volguda per aquell odi fred, implacable, que caracteritza el cabdill anarquista, i la seva monstruosa escola.

Un estimat i il·lustre amic, el Dr. Miquel Vilatimó, la setmana passada, aquí mateix, es planyia de l'escàndol més gros del segle, que es, segons frase de Pius XI, la descristianització de les masses obres. Per part meua, ajudaré amb tota la meua acció personal, en ço que de mi depengui, a què l'escàn-

dol, en el que això signa, i en els qui el volten i escolten, obrers de condició, però això sí, *cristians* ABANS *que obrers*, no es doni. Jo crec que el secret està en la força que hom tingui per a avantposar, amb tota l'energia espiritual que calgui, el terme *cristià* al terme *obrer*. Quan això triomfi, estarà vençut el sofisma, i serà vencedora la causa de Crist.

Deixeu-me acabar portant a la boca com el colom de Noe un brot d'olivera, un bri d'esperança. Un fet recent d'una població industrial de Catalunya m'ha omplert d'admiració i edificació. És una de les ciutats on, per obra dels sindicats revolucionaris i la complicitat imperdonable dels patrons catòlics, fou implantat el calendari laic i suprimides les festes intersetmanals. El Dijous Sant, els patrons anaven a l'església i els obrers a les fàbriques. Però enguany s'ha donat l'espectacle emocionant de molts obrers que sortien de les fàbriques i, amb vestit de treball, anaven a seguir monuments, tributant a Crist Sagramentat un testimoni desinteressat, espontani, testimoni prestat amb sacrifici, i, a més, amb heroisme, perquè aquest acte de pietat pública els fa significar davant del sindicat, davant dels camarades revolucionaris. Que Crist Sagramentat recompensi l'acte fervorós i heroic d'aquells fidelíssims obrers, donant-los la fortitud i la constància, i multiplicant la gràcia del seu acte filial amb l'eficàcia victoriosa de l'exemple.

PESTAÑA-LAYRET. — La mateixa diadema que coronà en la història el front d'Àngel Pestaña ha de coronar també el front que avui han omplert de llor en l'inauguració d'un monument. Francesc Layret és digne de la mateixa qualificació històrica que hom adjudiqui a Pestaña, perquè la responsabilitat es comparteix per un igual. Ignoro quines inscripcions han posat en el monument; però jo n'hi hauria posat, solament una, que ningú, ni ell, no podria recusar, perquè resumeix la seva obra, i resumeix, per tant, la seva qualificació: *Advocat del Sindicat Únic*. Tota la significació que el Sindicat Únic s'ha ben guanyat amb els seus característics procediments, confessats i declarats per Pestaña, ha de servir per al judici definitiu i la valoració de Francesc Layret davant de les generacions futures, a les quals ha de bastar recordar, per tal que mai no ho oblidin, que la principal funció seva era l'haver estat *advocat assessor dels Sindicats*, conseller jurídic de les actuacions que han donat a l'organització que presideix Pestaña tan especial fama i memòria.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL
:: ha passat per la Censura governativa ::

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre!
Res estranger no s'ha de prendre
Contra el DOLOR, tenim el
millor remei: Useu sempre
CEREBRINO MANDRI
No perjudica mai

Preparat per FRANCESC MANDRI
Metge i Químic Farmacèutic

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris,
segona porta a mà dreta **BARCELONA**

Prou
mocadors
**Catxet
Eupita**
curen
ràpidament i sense
perill els costipats de nas.
Vendo CENTRAL D'ESDRIFICS DELAYO
FARMÀCIA PUJOL CULLELL DELAYO 56

El Jesuïta vigatà P. Montserrat

apòstol del Mogol, de l'Afganistan ⁽¹⁾
i de l'Etiòpia (1536)

(Continuació)

Missioner de l'Índia.—El P. Antoni Montserrat, ja en entrar a la Companyia, havia sentit aquelles paraules evangèliques: *Messis quidem multa, operarii autem pauci*. Cada vegada, en veure els seus germans que embarcaven cap al Japó, envejava llur sort. El seu desig ardent era volar a les Missions del Japó. Amb paraules sentimentals ho demanà per escrit al General de la Companyia, el primer de setembre del 1563: «...Venerable Padre, por las cinco llagas de N. S. Jesucristo y por el amor con que derramó por aquellas almas su preciosísima sangre y por las entrañas de la Santísima Virgen María, oyga mi petición, y ya me contentaré con el sí, que veo el P. Pedro Valentia cerca de su ida a la India». El P. General, des de Roma, el 18 d'abril següent, escriu al P. Miró, de Lisboa, assabentant-lo de la lletra del P. Montserrat, i que resolgui, si coneix prudent donar-li el permís que demana (*Lainii Monumenta*, t. VII, pp. 321-675).

El futur missioner sols tenia 27 anys en escriure la carta rublerta de zel apostòlic, però no convenia la sortida de Lisboa, per tenir-lo albirat per altres càrrecs, com fou, més tard, el de Rector local; així és que li feren gruar per algun temps més l'obra missional.

Després de l'horrorosa pesta, on trobà camp abonat per desplegar les obres de caritat, es presentà, l'any 1570, a Lisboa, el P. Alexandre Valiguan, Visitador de l'Índia; aprofitant llavors l'avinentsa, tornà instar vivament per ajuntar-se amb ell i marxar plegats a l'Índia, per arribar més fàcilment al Japó, on manquen treballadors a la vinya del Senyor. Els Superiors li concedeixen el permís de passar a l'Índia.

No consta si embarcaren junts, ell i el P. Vilaguan, però sí que és cert que l'any 1574, *in Indiam navigavit* (*Varones ilustres de la Compañia de Jesús*, t. V, 425).

Com Sant Francesc Xavier, embarcà també a Lisboa, seguint, com ell, la ruta cap a l'Índia portuguesa, i arribant a la ciutat de Goa. Feia poc més de vint anys que havia mort el gran Apòstol Sant Francesc Xavier, i rebia la ciutat amb l'ànim tot contorbat les despulles del seu primer evangelitzador, de qui en recorda gestes inesborrables. El nostre missioner ha de seguir les petjades del primer obrer, en aquella extensa demarcació d'infidels, i continuar el conreu de la llavor de la Fe, escampa-

da pel gran Apòstol. Ell, com Sant Francesc, recorre els carrers i places de Goa, i, amb la campaneta a la mà, dóna senyal, a fi que els infants i petits s'atansin al catecisme. Ell treballa gloriosament bo i predicant als indis convertits, com també esforçant-se a portar al ramat de l'Església catòlica els infidels, que, segons els historiadors, foren a mils, i li valgué que els seus germans en religió, després, l'aclamessin amb el nom de baró insigne: «*Hic est egregius ille vir*» (*Epistolæ P. Hieronimi Nadal*, t. I, p. 701).

Ell tenia Goa com un lloc estacional; les seves mirades eren al Japó. Prou bé ho demanà al P. General en l'esmentada carta; «poder arribar a l'Índia, i després emprendre el viatge (de dos anys) cap al Japó». Aquest foc de caritat era més abrusador en el seu cor, en sentir el P. Organdino: «En deu anys tot el Japó serà cristià, si no falta el número competent de missioners» (Bayle, S. J., *Un siglo de Cristiandad al Japón*, p. 60).

Missió del Mogol.—El P. Pere Covillan, Trinitari, que fou martiritzat pels indis l'any 1497, quaranta-tres anys abans del naixement de la Companyia de Jesús, mentre vessava la sang per Jesucrist, profetitzà que, dintre pocs anys, floriria en l'Església una nova congregació que portaria el nom de Jesús i un dels seus primers Pares, guiat per l'Esperit Sant, penetraria fins els recons més distants de les Índies Orientals (*Vida de los Santos de la Compañia de Jesús, por un individuo de la misma*, 2.ª edició, p. 38). Nò hi ha cap dubte que aquest fou Sant Francesc Xavier.

El P. Montserrat feia ja més de sis anys que es trobava entre els indis, amb la confiança de marxar al Japó; però l'obediència el cridà a evangelitzar altres territoris de l'Índia no recorreguts per Sant Francesc Xavier ni per cap altre dels seus germans. És l'Imperi Mogol.

En 1526, Baber envaí l'Índia, i, obtinguda la victòria de Panipap sobre Ibrahīm, fundà l'Imperi del Gran Mogol, així dit per corrupció del nom *mongol*.

Akbar, el Gran Mogol, o Emperador de l'Índia, nèt de Baber, era molt jovenet en morir el seu pare. Fou educat entre els perills i embolics d'un palau oriental, i resultà ésser un dels sobirans més notables del món i el més gran que ha donat la societat mahometana (Oncken: *Història Universal*, t. XV, pàg. 70).

Éra aquest Emperador un filòsof que cercava la veritat per amor a la veritat, diu el predit historiador, sense cap objecte polític. Per això, quan els doctors d'Islam no contentaren aquest desig, es dirigeix als brahmans i després als jesuïtes de Goa, que li enviaren els més entesos entre ells.

Estava el Sobirà molt ben impressionat de la saviesa que fruien els Jesuïtes de Goa, esperonant-lo a enviar un exprés al col·legi de la Companyia

(1) V. el n. 753 de CATALUNYA SOCIAL.

FUNICULAR AERI
de Montserrat a Sant Jeroni

UNIT A LA PORTA DE L'ABADIA PER UN SERVEI REGULAR D'AUTÒMNIBUS

Complement obligat de tota excursió ben
: : : organitzada a Montserrat : : :

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent
(la major del planeta), ascendeix al cim més
: alt de la muntanya, 1.235 metres s/m. :

de dita ciutat, amb la comanda que li sien enviats alguns Pares que amb el seu talent el puguin tranquil·litzar en mig de la seva confusió. El P. Montserrat, home de lletres i virtut, que és desfogat per haver recorregut, missionant, bona part de l'Índia, és un dels tres jesuïtes escollits.

Surten de Goa el P. Montserrat i els no menys il·lustres Pares Rodolf Aquaviva i Francesc Enríquez, per a escampar la llavor evangèlica a les terres d'aquell Imperi. Acompanyats de l'enviat, arriben tots a la Cort del Gran Mogol, que està a Fathpur, el 28 de febrer del 1580. Era tant el desig amb què els esperava el Príncep, que comptava els dies i preguntava moltes vegades quan havien d'arribar. En tenir esment de què ja són en territori seu, disposa que tot seguit es presentin els nous súbdits a Palau, on Akbar els rep amb tota la finura i cortesia, i els entreté en diferents preguntes, així atrapant-los la foscor de la nit. Abans d'acomiar-se'n, mana que sia portada gran quantitat de diner per a donar als visitants. Emperò ells no l'accepten, bo i fent entendre al Monarca que no busquen riqueses, sinó la seva ànima, i l'Emperador, en veure menysprear l'or que els ofereix, queda tot admirat.

El dia següent repeteixen els Pares la visita: són rebuts també cortesament; l'Emperador mostra desigs de veure els llibres que porten de la Llei de Déu. Li fan a mans els quatre volums de la Bíblia. Pren el Monarca quiscun d'ells amb molta reverència, el besa i se'l posa sobre el cap; pregunta d'ells quin és el dels Evangelis, i, en posar-li'l de manifest, se'l mira i torna mirar amb particular atenció i li fa nova reverència. Un cop ha vist els llibres, entra amb els Pares en sa cambra; reclama els seus cacics per a disputar en sa presència sobre l'escriptura certa i vertadera a què havia de donar crèdit.

Són tals les raons amb què els Missioners defensen la Bíblia com la vertadera, que els cacics no tenen paraules per respondre. El dijous següent tenen la tercera discussió, el tema de la qual fou L'Alcorà, la supèrbia de Mahoma i la seva mala vida i costums, i contraposen a aquest qüestionari la santedat i puresa de la vida de Jesucrist, la veritat de la seva doctrina i la multitud de miracles amb què la confirmà. Fou tal la confusió amb què sortiren els cacics d'aquesta discussió, que no s'atreviren, en l'esdevinidor, a tractar més d'aquest afer amb els Pares, als quals el Gran Mogol cada dia mostrava més amor i voluntat.

Els tres Missioners no reposen, bo i catequitzant a molts que desitgen fer-se cristians; mes l'enemic comú procura refredar i tòrcer l'ànim de l'Emperador, per a destorbar la conversió d'aquella gent que ja la temia (P. Nieremberg: *Varones ilustres*).

Passa algun temps, i el P. Aquaviva és cridat pel P. Provincial, per tenir necessitat d'ell. En saber el Gran Mogol la disposició, no permet de cap manera la sortida, i el missioner es veu obligat a romandre una temporada més al palau imperial.

Reconeixia Akbar grans qualitats en els homes apostòlics, i palpava les conseqüències del bé que feien en el seu Imperi, i per això no volia separar-se d'ells. Altre testimoni del concepte que tenia format l'Emperador dels Missioners, i que retronjà en tot l'Imperi, fou la distinció amb què afavorí el Pare Montserrat. Akbar es troba precisat de trametre un armament cap al nord d'Agfanistan, en el qual pren part el Príncep Murad, segon fill seu; i qui ha de

cuidar d'ell? L'Emperador no troba altra persona tan ben condicionada com el P. Montserrat, i el vesteix amb el càrrec de tutor del seu fill, per acompanyar-lo en el viatge de l'expedició projectada.

El P. Montserrat compleix fidelment amb la comanda imperial; no es mou del costat del Príncep, i l'exèrcit segueix l'exemple del Missioner.

Aprofita aquesta avinentesa per a entrar a l'Afganistan, i descriu en son «*Mongolicae Legationis Commentarius*» les impressions del viatge. Aquest treball, que més de tres centúries feia es trobava desat en els arxius de l'Índia, ara l'historiador Pare Enric Heras el fa conèixer i comenta en l'article titulat «Els jesuïtes en Afganistan», publicat, el gener de l'any passat, en la revista ja esmentada *The New Review*, de Bombai. Una traducció d'aquest treball escaurà molt bé encaixar-la a continuació, i veurem, com l'autor diu, el P. Montserrat, en el viatge de Mongol a Kabul, acreditant-se d'ésser un observador fi i destre del país.

(Continuarà).

Perfil setmanal

L'obra social dels patrons

PER GASTON GERARD

Fa més de quaranta anys que l'insigne Lleó XIII llençà al món la Rerum novarum. En aquest document, dens de doctrina i saturat d'orientacions, es contenen les llavors de tota reforma social. Si la seva fructificació hagués estat més ràpida — i això depèn de tots els qui, sobretot entre els patrons, es diuen i són catòlics —, no assistiríem a l'espectacle de desfeta i de trencament social d'ara.

L'altre dia, ens deia un fabricant seriós i cristià: «Jo he establert a la meua fàbrica, vora del Ter, un sistema d'assegurances socials i de jubilació per als obrers; hi contribueixen també, ben contents, ells mateixos, i tinc la seguretat que es troben satisfets i que no hauran de secundar cap moviment revolucionari per la seva pròpia voluntat».

*Un altre ens feia notar, fa pocs dies: «Els obrers de la companyia de ferrocarrils de X*** no fan mai vaga, car s'exposarien a perdre, amb la mateixa, els drets que tenen com a empleats de dita Companyia, que els té assegurada la vellesa, l'orfenesa dels fills, viduatge, etc. I abans d'anar a un moviment que els pogués fer perillar el seu lloc als tallers, s'hi miraran un xic».*

I així podríem multiplicar els exemples. Sortosament, a la nostra terra, hi són ja nombrosos, encara que no tant com caldria per arribar a un mínim de justícia social i de pau en el treball.

No pot ésser que l'obrer sigui un pària desarrelat, llençat pel vent a qualsevol terra, sense interessos guanyats en algun lloc del món. Cal que l'obrer tingui interessos en algun lloc, que lògicament ha d'ésser el de la seva feina. I cal que les assegurances socials, en una o altra forma, li garanteixin que la seva vellesa no serà sense pa, que els fills petits no perillaran d'abandó en cas de mancar-los el pare, que l'esposa es pugui dedicar a fer la llar més agra-

dable, que la malaltia no ha de tornar-se un perill de pèrdua del lloc i de fam, etc. A Bèlgica, per exemple, l'obrer, com l'home de la classe mitjana, no es pot concebre desarrelat d'arreu, sense un interès fixat en algun lloc, sense quelcom a reclamar dins la societat en què viu, a part del salari exigü de cada dia. Cal crear al seu voltant tot el complex d'assegurances que li permetin veure clar l'esdevenidor seu i el dels seus familiars. I únicament en aquest cas l'obrer es solidaritzarà amb la societat en què viu i tindrà un interès a defensar-ne l'existència. Mentre això no arribi i l'obrer es llenci a treballar ací o allà, en el lloc que li doni un senzill bocí de pa per avui, però sense cap garantia per al demà, veurem entre nosaltres el desarrelament consegüent dels homes obrers, desarrelament que constitueix un símptoma de mala organització social i de manca de justícia i de principis cristians.

A part que el perill per al nucli social en què hi hagi un quants milers d'éssers sostinguts en aquesta forma és ben evident. No hi heu pensat, patrons cristians, veient l'espectacle d'aquestes ciutats de barraques que envolten Barcelona, i que s'ofereixen com un campament disposat sempre a fer irrupció damunt la urbs, a esmicolar-la, destruint així una civilització amb la qual no els lliga cap vincle de solidaritat?

Cal que l'obra patronal es porti a terme, en la seguretat que és l'obra més constructiva i més necessària; l'única, potser, que ofereix a l'obrer, a part els avantatges materials i econòmics, el lligam d'afecte engendrat pel tracte i per la convivència. L'obrer no pot ésser vist de lluny pel patró, com una simple partida dels llibres de comptabilitat; cal que sigui atès, conegut, tractat; i únicament així deixarà de constituir-se en enemic del patró i de tota la societat.

L'obra social de l'Estat és necessària. Però és freda. I segurament que no engendrarà mai un lligam cristià entre patró i obrer, que, a la fi, han de conviure dins el mateix règim de treball i han de defensar-los per interès comú. Oh, el bon record d'un Lleó Harmel! Si n'hi haguessin només que una dotzena a cada país, després dels mots autoritzats de Lleó XIII, no hauríem arribat al moment de dissolució en què ens trobem, ara com ara.

I tots els patrons poden i deuen ésser un Harmel, encara que sigui en més reduïdes proporcions; a part que únicament així donaran satisfacció a la seva consciència cristiana.

ha portat els catòlics a prendre posicions en aquest aspecte: han de guardar la posició, podríem dir-ne neutral, observada fins ara, i limitar-se a la difusió de les doctrines socials catòliques, o bé han de crear associacions catòliques d'obriers i sindicats cristians, segons el model europeu?

En un editorial, el director de la revista *Amèrica* observa que els sindicats generals, amb tot i les imperfeccions dels seus socis, han prestat al país grossos serveis. Solament s'ha de deplorar que no hagin fet més per la causa de l'obrer. Si mirem el seu historial, podem observar, així ho sembla, que la seva gran falla radica en què han donat poca importància a la formació religiosa i moral dels seus socis. És opinió de l'articulista que els catòlics havien de considerar com a missió especial influir perquè la Religió obtingués una preponderància decisiva damunt dels sindicats existents.

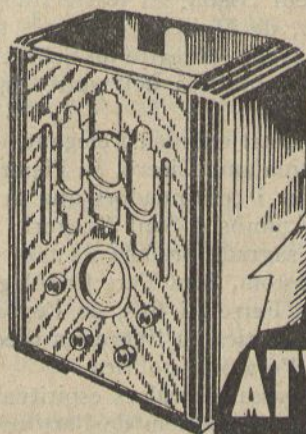
En ço que fa referència al problema de si els catòlics han de tendir a la creació de sindicats confessionals, arriba a la conclusió que les dificultats són tantes i tan grosses, als Estats Units, que gairebé són insuperables, i que, per això, el problema havia d'ésser estudiat en forma seriosa i detinguda. Diu l'articulista que a Europa hi ha sindicats cristians d'ençà de molts decennis, i que aquí i allà han tingut una bella florida. És difícil dir com semblants sindicats poden ésser creats aquí; però les dificultats han d'esperonar les nostres forces. Tal vegada fóra possible començar amb la creació de cercles d'estudis dintre dels mateixos sindicats.

Un altre article va dedicat a explicar la inactivitat dels catòlics en el moviment obrer. Com a explicació d'aquesta, es diu que els americans, especialment els catòlics il·lustrats, no s'han donat compte de la responsabilitat que tenen vers els obrers perquè siguin ben formats; després perquè, fins ara, ni els patrons ni els obrers catòlics no han donat cap exemple de com el problema obrer podria resoldre's segons les encíclics dels papes, i, darrerament, perquè, si és cert que els catòlics van a missa el diumenge, els altres dies de la setmana no es preocupen d'observar els preceptes de l'Església.

Moviment Social

Els catòlics i el moviment obrer a Amèrica. — En una sèrie de revistes americanes s'han publicat una col·lecció de treballs sobre la posició que els catòlics han de prendre enfront del món obrer. Excepció feta de grups de caràcter local que solament serveixen per a la propaganda religiosa entre els obrers, als Estats Units no hi ha associacions obreres de caràcter catòlic ni sindicats catòlics. La majoria dels obrers catòlics, si estan sindicats, formen part dels sindicats lliures, que reuneixen de 3 a 4 milions d'obriers i empleats, els quals no arriben a constituir-ne una dècima part.

L'evolució econòmica i social dels darrers anys

1236
ATWATER
KENT
RADIO

Auto-Elctricidad
— S. A. —

Diputació, 234
BARCELONA

Moviment cultural

Què deu la poesia al Cristianisme. — Els representants minúsculs de la poesia de l'època actual s'han cregut que una nova era havia arribat amb ells, i, d'acord amb l'art decadent i amb el cinema enervador i amb la novella dissolvent, han corromput les generacions d'ara.

A la presència d'aquesta infatuació i aquests posats misericordiosos envers l'Església i envers els catòlics, bo és recordar el què deu la poesia al Cristianisme.

Hi pot haver poesia lírica més admirable que els Salms? Qui ha incorporat aquesta manifestació lírica meravellosa al patrimoni de la poesia de tots els pobles?

Qui continua la tradició d'Horaci a través dels segles? Són un eco seu els himnes de Prudenci i de Sant Ambrós, de Sant Paulí, de Seduli o de Venanci Fortunat. I la lírica provençal no és més que una glossa dels himnes eclesiàstics.

I en l'epopeia, quins són els continuadors de les narracions de les gestes gregues, d'una Odissea, o una Ilíada, o d'una Eneida de Virgili? La meravellosa epopeia francesa, que té per obra cabdal la «Chanson de Roland», és una creació cristiana. I l'admirable epopeia castellana té, entre molts poemes, un «Mío Cid», de valor universal, tot ell impregnat d'esperit cristià.

Encara han nascut a l'escalf del Cristianisme altres poemes com «Parsifal», que és una magnífica confessió de fe enfront la incredulitat. Hi ha encara un altre poema de valor universal: és la «Divina Comèdia» de Dant, en la qual es glorifica tot l'univers i ve a ésser el vertader llibre de la poesia de la vida.

El drama modern és una creació de l'art cristià. És cosa sabuda que els orígens del teatre modern s'han de cercar en els misteris que, durant l'Edat Mitjana, es representaven als pòrtics de les catedrals i dintre dels mateixos temples. Per altra banda, el teatre espanyol, d'una força creadora formidable, amb les figures de Tirso de Molina, Lope de Vega i Calderón, ha donat un sens fi de temes i d'elements al teatre de tots els països d'Europa. I aquest teatre és profundament cristià. El teatre francès de Corneille, de Racine, de Molière, com més tard el teatre anglès i, més avant, el teatre de Schiller, han sentit una influència profunda del teatre espanyol i cristià tot d'una peça.

I l'oratoría, aquest art exquisit i elegant, que en l'època romana culmina amb Ciceró, en l'època cristiana té uns deixebles i continuadors que es diuen Sant Agustí, Sant Ambrós o Sant Gregori. Excel·leixen en l'oratoría sagrada oradors de tant renom com Sant Joan Crisòstom, Sant Pere Crisòleg, Sant Bernat, Sant Vicenç Ferrer, i fins, en l'època moderna, l'oratoría eclesiàstica ha tingut un predomini incomparable sobre l'oratoría política.

Quan un hom repassa els valors espirituals i de poesia vertadera — ja no parlem de l'art cristià — creades per l'Església, ha de confessar amb tota sinceritat que els grans mestres de la poesia han estat i són els que copsen més d'a prop la bellesa incomparable de l'ordre sobrenatural, del qual és depositària l'Església catòlica.

Oració demanant una Universitat catòlica. — Àustria, país profundament catòlic, que té les Universi-

tats de Viena, Gratz i Innsbruck, amb Facultats de Teologia catòlica, s'ha decidit a crear a Salzburg una Universitat catòlica amb unitat de pensament i de direcció. I l'arquebisbe d'aquesta diòcesi acaba d'aprovar una oració el contingut de la qual és el que segueix: «Preguem: Oh Senyor, Déu fort! Vós, qui alceu de la pols els caiguts i els doneu la força de la intelligència, feu que els pobles que adoren el vostre sant nom per a la renovació llur sien més cada dia, i tots els que han estat batejats, sota la direcció del Sant Esperit, trobin el camí vertader, per Nostre Senyor Jesucrist fill vostre, que viu i regna en unió del Sant Esperit que és i sempre serà. Amén».

En una explicació d'aquesta oració es diu que: «La vertadera ciència és de Déu i mena a Déu. Déu és el seu punt de partida i el seu objectiu; és la guia cap al fi. Així, la Ciència esdevé saviesa i una esplendor de la Saviesa eterna».

Biblioteca Balmes (Duran i Bas, 9. Barcelona).

— *Conferències de Primavera*: Dia 30 d'abril: Estudi artístic de Santa Caterina, per l'arquitecte don Alexandre Soler i March; dia 2 de maig: Estudi cultural de Santa Caterina, per l'arxiver P. Josep M.ª de Garganta, O. P.; dia 7 de maig: Estudi artístic de Ripoll, per l'arquitecte D. Josep Puig i Cadafalch; dia 9 de maig: Estudi cultural de Ripoll, pel Dr. Ramon Roquer, Prev., professor de Filosofia; dia 14 de maig: Estudi artístic de Poblet, per l'arquitecte D. Cèsar Martinell; dia 16 de maig: Estudi cultural de Poblet, per D. Jordi Rubió, Director de la Biblioteca de Catalunya. D. Eduard Toda clourà la sessió i el cicle de conferències parlant de la restauració de Poblet.

Nota: Cada dia a un quart de vuit del vespre.

Secretariat d'Educació Social d'Acció Social Popular. — *Catorzè Curs d'Educació Social.* — En aquest Curs, que ho serà de selecció, es donaran solament quatre assignatures bàsiques: La de doctrina social catòlica, per professor Marius de Lord, advocat; la de Legislació social, pel professor Lluís Piñana, graduat a l'Escola Social de Barcelona; la de Tècnica de la propaganda, pel P. Basili de Rubí, i la d'Apologètica social, pel professor Antoni Coma, consiliari de la Junta Diocesana d'Homes Catòlics. Aquest Curs serà donat els dilluns, dimecres i divendres, des del 4 de maig al dia 19 de juny, a un quart de vuit del vespre.

Subscriviu-vos a CATALUNYA SOCIAL

MOBLES

DECORACIÓ

TAPISSERIES

PELAI 40

**TELÉFON 15385
BARCELONA**

Vida Catòlica

L'Acció Catòlica de Barcelona. — El passat dissabte, a la tarda, fou celebrat l'acte modest d'inaugurar els locals de l'Acció Catòlica de Barcelona, el qual, al nostre entendre, fou d'una gran transcendència per a l'esdevenidor de la vida catòlica de Barcelona i de Catalunya. Unes dotzenes de senyors sacerdots i seglars, dirigents de les múltiples activitats catòliques de Barcelona, es reuniren al pis principal de la casa número 55 de la Via Laietana per tal d'assistir a la benedicció dels locals de la Junta diocesana d'Acció Catòlica, que féu l'Excel·lentíssim Senyor Bisbe, Doctor Irurita.

Després de la benedicció, el President, senyor Francesc d'A. Manich, en un sentit i vibrant parlament exposà les activitats desplegades fins ara per la Junta, que han estat: cursets de formació de dirigents, organització de les diferents branques, participació a l'Exposició Vaticana de la Premsa catòlica i una exposició de cartells — que en aquell moment s'inaugurava —, referents a la santificació de la festa.

El doctor Irurita, en belles paraules, agraià les manifestacions del senyor Manich i assenyalà dos punts entorn dels quals l'Acció Catòlica de Barcelona deu actuar especialment: vetllar per la santificació de la festa, i lluitar contra la blasfèmia. Aquestes dues grans faltes collectives del nostre poble, diríem nosaltres, són una taca ignominiosa que ens hem de treure del damunt.

L'exposició de cartells allusius a la santificació de la festa és un èxit pel nombre i per la qualitat.

Després de l'acte del passat dissabte, podem dir que Barcelona tindrà una Acció Catòlica florent, mercès a la protecció decidida que li atorga el senyor Bisbe.

Cal tenir en compte que, diferentment d'altres països on petits nuclis tenen la iniciativa de la vida catòlica nacional, com passa a Suïssa, a Bèlgica, a Holanda, etc., a Catalunya totes les iniciatives parteixen i partiran de Barcelona.

Per altra banda, tota acció reclama possibilitats econòmiques, i, a casa nostra, donada la gasiveria dels catalans, és gairebé únicament a Barcelona on la generositat és coneguda.

Encara caldria que les benemèrites associacions i organitzacions catòliques que han precedit l'Acció Catòlica li deixessin el pas expedit, no volent ni forçar-la, ni cohibir-la, ni fixar-li o delimitar-li les activitats. L'Acció Catòlica és un moviment d'articulació de tota la vida catòlica, i tots tenim el deure de col·laborar-hi amb les nostres forces.

En les organitzacions establertes per la Jerarquia no hi hem de voler posar obstacles, ni hem de tenir recels envers elles: És possible que algú, dintre la nova estructura oficial de l'Acció Catòlica, no hagi

quedat o no quedí enquadrat, tal com ell voldria; res no hi fa. El dia de demà quedaran subsanades les deficiències. És un deure de tots el de facilitar les activitats de la Junta diocesana d'Acció Catòlica; no de cara a les persones, sinó de cara a l'obra de recristianització de Barcelona, que, avui per avui, és una de les ciutats més paganitzades del món.

La Junta Arxidiocesana d'Acció Catòlica. — Ens plau donar compte de la següent circular de l'Eminentíssim Cardenal Vidal i Barraquer, referent a l'organització arxidiocesana de l'Acció Catòlica:

Tarragona, vint-i-cinc de març del mil noucents trenta-sis.

Vistes les Bases rectores de l'Acció Catòlica aprovades per la Santa Seu, els acords de les Conferències dels Excms. Prelats d'aquesta Província eclesiàstica, i la constitució i funcionament en la mateixa de la Junta Arxidiocesana d'Acció Catòlica amb Estatuts propis;

Atenent que les necessitats de l'Església en el moment actual exigeixen la màxima coordinació, harmonia i intensificació de totes les activitats de l'Acció Catòlica manifestades en les Diòcesis d'aquesta Província eclesiàstica, salvada sempre la competència i autoritat pròpies dels Prelats respectius;

Atenent que per a la realització dels seus fins, l'Església, i, per tant, l'Acció Catòlica, al defora sempre i per damunt de tot partidisme polític, tenen per norma un prudent esperit d'adaptació a les circumstàncies de lloc i de temps i als costums, legislació i tradicions dels diversos pobles i regions, mentre no s'oposin al dogma i a la moral catòlica i a la disciplina canònica;

Atenent a les característiques particulars d'aquesta Província eclesiàstica, en la qual existeixen entitats de caràcter general i d'altres que s'han assenyalat per llur antiguitat, arrelament i actuació fructuosa, totes elles consagrades al compliment d'alguna de les finalitats de l'Acció Catòlica, les activitats de les quals no solament cal aprofitar, sinó donar-hi la major eficàcia possible dins les normes que regeixen l'Acció Catòlica i en connexió amb la Junta Central i altres òrgans oficials, modificant i creant a dit efecte els que calgui;

Venim a constituir el Consell General de l'Acció Catòlica d'aquesta Província eclesiàstica i els altres Organismes Arxidiocesans corresponents a les diverses Rames de la mateixa, en la forma següent:

CONSELL GENERAL D'ACCIO CATOLICA DE LA PROVINCIA ECLESIASTICA

El formen, junt amb els Representants d'aquesta Província eclesiàstica a la Junta Central, el Consiliari, President, Vice-Presidents i el Secretari de la

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

Junta Arxidiocesana d'Acció Catòlica i els Presidents de les Junttes Arxidiocesanes de les altres Rames.

JUNTA ARXIDIOCESANA
QUE SERÀ TAMBÉ LA D'HOMES D'ACCIÓ CATÒLICA

Consiliari, M. I. Dr. Salvador Rial, Canonge Penitencier de Tarragona; *President*, Sr. Joaquim M.ª de Nadal; *Vice-Presidents*, Sres. Antoni Martínez Domingo i Lluís Serrahima Camín; *Tresorer*, Sr. Carles de Sanllehy; *Secretari*, Sr. Josep M.ª Gich; *Vice-Secretari*, Sr. Josep M.ª Modolell; *Vocals*, Sr. Francesc de P. Bultó, Sr. Lluís Jover Nonell, Sr. Ernest Abelló, i els Presidents de les Junttes Diocesanes d'Acció Catòlica.

JUNTA ARXIDIOCESANA DE DONES D'ACCIÓ CATÒLICA

Consiliari, Rnd. Dr. Ramon Balcells, Ecònom de Santa Anna, de Barcelona; *Presidenta*, Sra. Marquesa de Muller; *Vice-Presidenta*, Sra. Pilar Marqués de Bultó; *Tresorera*, Sra. Carme Galobart, Vda. de la Riva; *Secretària*, Sra. Roser Cunill Bastús; *Vice-Secretària*, Sra. Pilar Seba, Vda. de Ribas; *Vocals*, Les Presidentes de les Junttes Diocesanes de Dones d'Acció Catòlica.

JUNTA ARXIDIOCESANA DE JOVES D'ACCIÓ CATÒLICA

Consiliari, M. I. Dr. Josep M.ª Llovera, Canonge de Barcelona; *Vice-Consiliari*, Rnd. Dr. Albert Bonet; *President*, Sr. Feliu Millet Maristany; *Vice-Presidents*, Srs. Santiago Udina i Lluçia Baqué; *Tresorer*, Sr. Josep M.ª Armengol; *Secretari*, Doctor Pere Tarrés; *Vice-Secretari*, Sr. Josep Cullaré; *Vocals*, Els Presidents de les Junttes Diocesanes de Joves d'Acció Catòlica.

JUNTA ARXIDIOCESANA DE JOVENTUT FEMENINA
D'ACCIÓ CATÒLICA

Consiliari, Rnd. Dr. Ramon Balcells, Ecònom de Santa Anna, de Barcelona; *Vice-Consiliari*, Reverend Dr. Eduard Roman; *Presidenta*, Srta. Montserrat Codina Nieto; *Vice-Presidenta*, Srta. Montserrat Sindreu; *Tresorera*, Srta. Maria Arenas; *Secretària*, Srta. Nativitat Mir Escofet; *Vocals*, Senyoreta Maria Teresa Sastre, Srta. Àngela Matas, i les Presidentes de les Junttes Diocesanes de Joventut Femenina d'Acció Catòlica.

Siguin lliurats els oportuns nomenaments.

† F. CARD. VIDAL I BARRAQUER. — Per manament de Sa Eminència Reverendíssima el Cardenal Arquebisbe, mon Senyor, DR. MAGÍ ALBAIGÉS, *Arceprest, Scri.*

Crònica de la Setmana

L'elecció de Compromissaris. — El tema de màxima importància política, encara que no sigui el que apassioni més l'opinió en aquests instants, és el de les eleccions de compromissaris per a l'elecció de Cap de l'Estat, que han de celebrar-se arreu d'Espanya el diumenge dia 26 del present abril. És el primer cop que aquesta elecció es fa a la nostra terra, i, per tant, no és estrany que molts ciutadans no sàpiguen encara quina orientació cal prendre respecte a la mateixa.

És ben cert, per altra part, que la dita elecció no ha despertat entusiasme en cap indret del país. Atuit el cos electoral per les eleccions del 16 de febrer, que exigiren un esforç suprem de treball i de coratge per part de molts i fou causa de gravíssimes equivocacions i manques al deure de consciència per part de molts altres, no es troba ara en disposició de repetir la feina, i resta somort. A més, el resultat no pot entusiasmar ningú, des de que s'ha vist que, tot i el resultat electoral favorable per a certs partits en districtes tan netament dretistes com Cuénca, Granada, i altres, els Diputats portats a les Corts pel cos electoral no han pogut prendre possessió del càrrec, fet que desencoratja àdhuc els més aferriats partidaris de bona fe del sufragi universal, tal i com s'acostuma practicar en aquesta terra nostra.

També contribueix a la manca d'entusiasme el resultat previst en favor de les esquerres i la manca de garanties que per a tots representa la substitució de tants Ajuntaments populars en terres més enllà de l'Ebre, l'estat d'alarma, amb la corresponent censura per a la Premsa, en què s'han de portar a cap la preparació i la propaganda de dites eleccions, i l'estat general del país, que no es troba en condicions adequades per a subjectar-se a una prova semblant de resistència ciutadana.

Què passarà? Les esquerres aniran a l'elecció en les mateixes condicions en què anaren a les anteriors. Units en front anomenat popular. I les dretes es diu que s'abstindran de concórrer-hi, per les raons que acabem d'esmentar, salvant potser Catalunya el cas de Lliga Catalana, que sembla que es disposa a lluitar, més aviat com a compliment d'un deure cívic que no pas perquè la lluita li ofereixi perspectives favorables ni garanties de cap mena.

Quan les eleccions siguin fetes, haurà arribat l'hora de tractar del nom del candidat a la Presidència de la República, problema que no s'ha resolt fins ara; sembla que dins el front popular mateix alguns dels seus components es mostrin rezelosos dels altres i no vulguin llençar noms per a futures candidatures. Serà socialista, o no ho serà, el futur President? Heu's ací el dilema: són molts els qui creuen que el President no ha de pertànyer a un partit de classe social determinada, sinó que ha de tenir un

Una cosa nova!

"CUBITOS" CENOVIS

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos "cubitos", 0,25 pessetes

Dipòsit General: Casa Santiveri, S. A. Call, 22 :: Balmes, 5 :: Trafalgar, 7 :: Mallorca, 247

caient esquerrà, i prou. Per les impressions de darrera hora, sembla descartat el nom del senyor Azana: els esquerrans prefereixen aquest polític en un lloc de lluita com el banc blau que no pas en un de tasca passiva com el de Cap de l'Estat, i, en canvi, sembla guanyar terreny el nom del socialista, pertanyent a la cleda o tendència evolucionista del mateix partit, senyor Besteiro.

L'ordre públic. — L'ordre públic és essencial en tot país per a la seva vida normal i de cada dia. Sense ordre, no hi ha pau ni treball, ni confiança del capital per a llençar-se a cap empresa. I per això, tots els pobles del món atenen la conservació de l'ordre com a necessitat primordial, al marge de tota lluita i de totes les ideologies polítiques i de partit. Anglaterra, per exemple, posa la seva institució de policia per damunt de tota lluita política; i no hi ha cap Govern que faci servir l'ordre públic com a element de la seva orientació política, per majoritari que sigui en el país.

Entre nosaltres, tots sabem que aquesta ideologia no ha arribat encara a l'alçària que convindria, dissortadament; i tots sabem que l'ordre no ha arribat a adquirir aquella categoria d'element substancial de la vida de la societat; i per això és pertorbat a cada canvi polític que s'ofereix en la governació de l'Estat.

Cal dir, però, que en el moment d'escriure aquestes impressions, l'ordre sembla més assegurat, després dels fets luctuosos ocorreguts a la capital d'Espanya amb motiu de l'enterrament de l'Oficial que morí en els successos del dia 14 d'aquest mes, a la pròpia ciutat. S'ha procedit a la detenció de nombrosos elements civils i militars, i àdhuc s'ha aprovat una llei de transcendència excepcional respecte a la possibilitat de retirar el sou de jubilació als elements de l'exèrcit que foren deixats en situació passiva l'any 1931 amb motiu d'un altra llei feta aprovar pel Govern del senyor Azana i els socialistes.

S'aconseguirà, amb tots aquests elements, trobar la garantia de l'ordre que tots desitgem? L'ordre material és una conseqüència, un veritable reflex de l'ordre interior, de justícia, de satisfacció del major nombre de sectors socials. I únicament així s'arribarà a tenir un ordre el més perfecte possible, ço que vol dir que la feina no és pas petita i que exigeix una continuïtat d'esforç, que per ara no s'ha vist enlloc.

Inauguració de monuments. — Durant les passades festes de l'aniversari cinquè de la República s'ha celebrat la inauguració de dos monuments; el de Pi i Margall, aixecat ja feia més de dos anys a la cruïlla del Passeig de Gràcia i la Diagonal, de Barcelona, i el de Layret, construït més modestament, a la Plaça de Sepúlveda, de la vella ciutat. Ambdós actes han donat lloc als discursos i a la festa consegüent, i no cal dir com les figures dels homenatjats han estat enlairades pels mots dels partidaris que els han aixecat el corresponent pedestal i per les autoritats de Catalunya.

Nosaltres, però, trobem un cert desequilibri en matèria de monuments d'aquesta classe, a Catalunya. A hores d'ara, no en tenen encara homes com l'Àngel Guimerà, com el patrici Prat de la Riba, com l'insigne pensador Dr. Torres i Bages, etc. Per quina raó, sobretot en alguns d'aquests homes, que

haurien pogut aplegar al voltant de la seva figura insigne els catalans de totes les procedències? Aquesta si que hauria estat una lliçó pràctica de convivència espiritual entre els fills d'aquesta terra; car la convivència merament material és ben poca cosa, certament, per a edificar i donar estabilitat a les institucions de renaixença d'un poble en el seu conjunt. Per què no han obtingut, aquestes insignes figures, l'homenatge de tot el poble, de la mateixa manera que obtenen la del seu partit aquelles altres figures destacades d'una cleda determinada?

És de desitjar que, si la convivència espiritual — l'única que dona robustesa als pobles — ha de continuar i ésser un fet fecund en conseqüències, no es faci esperar massa l'hora de tributar un record plàstic a les figures esmentades, la grandesa intrínseca de les quals en el renaixement de la nostra terra per ningú no pot ésser discutida, ni igualada, ni posada en dubte, sigui la que es vulgui la seva peculiar i pròpia ideologia.

I així ho esperem d'aquells partits i homes que fins ara ens han repetit constantment que la segona etapa de la nostra autonomia s'orienta vers posicions absolutament diferents de la primera, closa el 6 d'octubre del 1934. Cal que els fets responguin a les paraules; el nostre poble no ha de viure solament de les primeres.

El problema del camp. — Altre cop tenim plantejat el problema del camp, arreu de la Península. Fora de Catalunya, els assentaments prossegueixen amb una celeritat tan marcada, que fa témer bon xic per la seva eficàcia. No es fan propietaris en tan poques hores! A la nostra terra tenim altre cop en vigor — almenys així ho declara un senzill Decret de la Generalitat — la llei de contractes de conreu, aprovada pel Parlament de Catalunya; i gran nombre de parcers i conreadors que havien estat foragitats de les terres respectives en mèrits de sentències de desnonament dictades pels Tribunals, ara han tornat a les finques per disposició d'altre decret governatiu del Conseller de Justícia de la Generalitat. No cal dir que al costat dels cridats per la disposició del Conseller n'hi han entrat d'altres que cap dret no hi tenen, que havien deixat les finques per rescissió de contracte, etc.

Cal que les coses es normalitzin i que s'acabi aquesta angúnia de la indecisió que durant tants mesos i fins tants anys ha estat produïda al camp, unes vegades per no saber quina legislació era aplicable, i altres cops per no aplicar-se altra llei que la de la violència. Ara es procedeix a constituir Comissions arbitrals en tots els districtes de la nostra terra; però caldria que quedessin constituïdes ben aviat, abans que comenci l'època de les collites; car si aquesta arriba en la situació actual de les coses, és evident que no vindrà sense produir els corresponents disturbis. Si algun interès ha de quedar sacrificat, que ho sigui d'un cop; d'altra manera, a la manca de claredat en la situació s'hi ajuntaria més tard l'esperit de violència quan els fruits de la terra es trobessin en disposició d'ésser repartits o adjudicats als que hi tinguin dret.

Hem repetit que a la nostra terra no tenim problema del camp en el sentit social de la paraula, salvant alguna petita comarca. Però ja que el mateix ha estat provocat, almenys que es resolgui d'un cop, i quedin les coses clares i en situació neta per endavant.

Los Santos Evangelios. Vida y Doctrina de Nuestro Señor Jesucristo según los Evangelios concordados, con gráficos, notas explicativas e Indices. Por el Emmo. Sr. Dr. Isidro Gomà y Tomàs, Cardenal Arzobispo de Toledo, Primado de España. — Librería Casulleras, Barcelona, 1936.

L'Emm. Sr. Cardenal Gomà, glòria de la nostra terra, ha volgut fer consistir les primícies del seu Cardenat en la publicació d'aquest llibre, que, ultra un valor intrínsec indiscutible, té també una oportunitat evidentíssima. Sempre el Sant Evangeli ha estat i haurà d'ésser el principal llibre que ha d'interessar a tot bon cristià, qui hi troba com condensada la vida i doctrina de Jesús, el nostre Diví Mestre i Redemptor amantíssim. L'Evangeli és l'única via de salvació, com ja deia Sant Pau, i és, per tant, el gran remei que necessita la generació present, tan desviada del camí de salvació, en les grans masses del poble.

L'Emm. Cardenal, autor d'aquesta Concòrdia Evangèlica, prou conegut per altres obres de caràcter bíblic i ascètic, era ja el President de l'Obra del Sant Evangeli, una de les institucions més importants del benemèrit «Foment de Pietat»; però ara, eixamplant el seu radi d'acció i d'influència pastoral amb la seva promoció a la Seu Primada de Toledo i al Cardenat, ha volgut donar també més amplitud a la seva tasca apostòlica de propagar el Sant Evangeli, bo i valent-se de la publicació d'aquest volum, tan ben editat per la Libreria Casulleras, i fet assequible a tota mena de lectors pel seu preu reduïtíssim.

No és pròpiament aquesta una obra nova, ans un extracte o compendi utilíssim de la seva obra anterior *El Evangelio explicado*, amb gairebé les mateixes divisions i il·lustracions gràfiques, i amb una selecció molt ben feta de les seves principals notes explicatives. Així, en un volum elegant, de més de 500 pàgines, qualsevol lector pot trobar-hi la veritat evangèlica, única capaç de fer feliços els individus i els pobles.

Encapçala l'obra, després d'una bella reproducció del Redemptor, del Greco, una breu Dedicatòria a la Clerecia i als organismes d'Acció Catòlica d'Espanya, seguida d'un Pròleg del mateix autor, on recomana la lectura de l'Evangeli, vertadera «bona nova», que tant de bé ha reportat i reportarà al món. Després d'unes Observacions sobre la disposició d'eixa Concòrdia i sobre el seu aprofitament espiritual, segueix un Mapa de Palestina en temps de Nostre Senyor Jesucrist. El text de l'Evangeli va dividit en nou seccions, i cada secció és subdividida en números que porten títols ben adients. Al principi de cada secció hi és ben escaient i orientador un resum històric i geogràfic, acompanyat gairebé sempre del gràfic respectiu.

En la cronologia, com també en alguns dels textos concordats, pot haver-hi qui en discrepi; mes ningú no podrà negar l'encert i la unció admirables amb què són tractats els textos; també són ben oportuns

les indicacions litúrgiques. Augurem un grandíols èxit a aquest preciós llibre, tan a propòsit per a la formació espiritual del nostre poble.

P. P.

Josep Gros i Raguer, prev., *Vida de Sant Miquel dels Sants.* «Foment de Pietat», Barcelona, 1936. 303 pàgines.

Aquesta vida del Serafi d'Ausona, escrita per un eximi literat vigatà, il·lustrada per altre vigatà, En Salvador Puntí, i prologada pel doctor Eduard Junyent, està dividida en catorze capítols i seguida de tres apèndixs. El seu contingut és el següent: 1. Entorn la llar paterna; 2. Sota el regisme dels tutors; 3. Quatre anys i mig entre els trinitaris calçats; 4. Madrid, Alcalà, La Solana; 5. Dos anys de coristat a Sevilla; 6. A Sevilla, raptés, canvi de cor, revelacions; 7. Estudi de Filosofia a Baeza i de Teologia a Salamanca. Ordenació sacerdotal; 8. Segona època a Baeza: efemèrides i ordenació sacerdotal; 9. Segona època a Baeza: els raptés; 10. Segona època a Baeza: observança conventual i altres virtuts; 11. Segona època a Baeza: Alguns esdeveniments importants. Dons sobrenaturals i prodigis; 12. Presidència i ministeri a Valladolid; 13. Vida apostòlica, unitiva i extàtica dels tres darrers anys; 14. Darreres malalties i benaurat traspàs. Cops d'ull retrospectius.

En els apèndixs es donen: en el primer, les cartes de Sant Miquel dels Sants; en el segon, es parla del «Breu tractat de la tranquil·litat de l'ànima», i en el tercer, s'hi publica el poema «El alma en la vida unitiva».

La vida de Sant Miquel dels Sants, escrita pel doctor Josep Gros, és altament suggestiva i llegidora. No és l'historiador qui hi parla d'una manera documental i acadèmica. Són els contemporanis de Sant Miquel, cridats, qui vénen a dir-vos el que ells han vist i saben del tendre trinitari de costums santes, sant des de la infantesa.

El sistema emprat en la redacció d'aquesta vida ha estat el de seguir els processos de beatificació i de canonització que, anys ençà, el doctor Junyent va copiar a Roma, i el de reconstruir amb l'ajut dels mateixos la vida del gloriós sant.

Aquest mètode, seguit amb una singular delicadesa, permet analitzar l'esperit del sant; dóna possibilitats per a fer ressaltar els múltiples aspectes de la santedat, que és el que més interessa saber, quan es llegeix la vida d'un sant.

Per altra banda, el doctor Gros és un literat i un estilista que sap infondre vida i suggestió a allò que escriu, la qual cosa fa que la lectura d'aquesta vida sigui atraient i captivadora.

En felicitar vivament el doctor Gros per haver-nos fet present de tan bell llibre, ens atrevim a pregar-li que vulgui encaminar especialment les seves activitats literàries cap a la redacció de biografies i de vides de sants, tan documentades i tan bellament escrites com la *Vida de Sant Miquel dels Sants*.

OBSEQUIS DE PRIMERA COMUNIÓ

DEVOCIONARIS

El primer llibre del noi cristià. Formació religiosa de la infància, per Mn. EUDALD SERRA, Prev. Quarta edició, corregida i augmentada. Exquisidament imprès a dues tintes. Conté sis gravats fora de text, tirats en paper exprés; catorze gravats a la ploma, originals, com els anteriors, de J. LLIMONA; vint gravats dels diferents passos i cerimònies de la Santa Missa; i, demés, altres gravats intercalats en el text, formant un total de cinquanta gravats.

436 pàgines

Amb els cantells daurats

En pell i cantells daurats

En pell blanca i cantells daurats

En xagrí i cantells daurats

En pell buataada i cantells daurats

Diferents i variades relligades de luxe

Pessetes

Rústega	Tela
—	2,50
—	4,50
—	7,—
—	9,—
—	10,—
—	12,—

El primer libro de la niña cristiana. La mateixa edició i condicions de l'anterior.

Devocionari de Primera Comunió. Llibret d'anar a Missa, per als infants. Conté: Les veritats de fe. — De l'oració. — Exercici del cristià. — De la Confessió i de la Sagrada Eucaristia: preparació i acció de gràcies. — Santa Missa, Pràctica dels primers divendres, i Cerimonial de Primera Comunió. — El Sagrament de la Confirmació. — 160 pàgs., amb il·lustracions.

En pegamoid i cantells daurats

En pegamoid i cantells daurats i cartera

Relligada de fantasia: cobertes blanques i tanques daurades

Relligades de luxe amb cobertes blanques i tanques daurades, preus variats.

1,—	1,50
—	2,50
—	3,50
—	3,75

L'àngel bo. Devocionari breu que conté les millors i més necessàries pràctiques religioses del cristià, per E. S. B., Prev.—190 pàgs., amb gravats. Nova edició.

Amb pell badana

En cartonet

0,50	1,50
—	6,—
—	1,—

Práctica de vida cristiana. Devocionari breu que conté les pràctiques religioses més necessàries al fidel cristià. Il·lustrat amb gravats. — 128 pàgines.

Relligada econòmica

Relligada en cartonet i llom de tela amb rètol daurat

0,40	1,25
0,50	—
0,75	—

Camí del cel. Petit devocionari amb els medis necessaris i segurs per a salvar-se. — 32 pàgines, amb gravats.

0,15	—
------	---

OBJECTES RELIGIOSOS

Sants Cristos de metall platejat i bronzejat, muntat amb fusta fina, a posta per penjar al capçal del llit. Preus variats, des de 2,50 ptes., cada un.

Sant Crist, model Josep Llimona. Alçada: 56 cms. A ptes. 75.

Bust de la Verge, modelat per l'escultor J. Camps i Arnau. En blanc, imitació marfil. Ptes. 20; més gran, ptes. 35.

Estatuetes de metall. Imatges del Sagrat Cor de Jesús i Verge de Lourdes. Alçada, 15 cms. i 25 cms. Preus: Ptes. 9, 12 i 16.

Marc amb estampes, reproducció de dibuixos d'En Llimona. Preu: Ptes. 5.

Imatges de guix, diversos models, des de 0,95 ptes. cada una.

Petit Sant Crist d'alumini amb inscripció en català. Alçada 46 mm. Preu: Ptes. 10, el centenar.

Rosaris. Gran diversitat de preus des de 20 cèntims.

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605

BARCELONA

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per
A. GRIERA

Vol. I: A - Azoics

Vol. II: Babaiar - Buvor

Vol. III: Ca! - Cavegol

Vol. IV: Caveguell - Cutxilla

Cada volum en 4.t passa
de tres-centes pàgines.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Pot adquirir-se a EDICIONS CATALUNYA S.
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxutats estampats

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Angel, 25

TRANSPORTS

ANDRÉS

PREUS REDUITS

SERVEI DIARI

SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:

BARCELONA: Ample, 24 - Telèfon 21505.

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 - Telèfon 12866.

ALACANT: JOSEP BAUZÀ - Passeig Màrtires, 17 - Tel. 1517

PALMA: Galera, 5 - Telèfon 2227 (La Nova Balear)

ACCIONS A TERMINI

Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi
Borsa - Fontanella. 15

Fidel Rodríguez. — Bot, 13

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carer del Pl, 12, pral.
BARCELONA